

POSELSTVÍ NEMOČNÝM

POSTNÍ DOBA
A VELIKONOCE 2018

Vážení bratři a sestry, milí nemocní,

možná se k Vám nějakým způsobem dostalo poselství papeže Františka k letošnímu 26. světovému dnu nemocných. Myšlenky papeže Františka provází Ježíšova slova, která řekl z kříže: „Ženo, to je tvůj syn“. Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka“. (Jan 19, 26, 27)

Tato slova, která patří mezi poslední Ježíšova slova před smrtí, poukazují na to, že Ježíš z kříže už nevnímal tolik zástup, ale obracel se jen k Otci a k několika jednotlivcům. Když doléhal k jeho sluchu výsměch zástupů, volal ke svému Otci: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ Potom volal: „Žízním, ... Do tvých rukou poručím ducha svého ... Dokonáno je!“ A těm, kteří mu byli nejbliž, řekl: „Dnes budeš se mnou v ráji!“ a „Ženo, to je tvůj syn, ... To je tvá matka.“ Tímto postojem také nás Ježíš mnohému učí.

Mnozí z Vás prožíváte svou nemoc anebo stáří na jednom místě, ve skrytosti před pohledy lidí kolem Vás. Ve vzpomínkách se vracíte k dřívějším dobám a času a máte zkušenost, že ne vždy

Vás tyto myšlenky naplní pokojem. Někdy vyvolávají i smutek a pocit nezvratnosti. Můžeme to nějak vylepšit? Je tu ještě cesta, kterou ukázal právě Pán Ježíš na kříži. Bez mnoha slov se obracel k Otci a k nejbližším, které miloval a kteří milovali jeho.

Jsem si jistý, že tento způsob komunikace můžeme velmi snadno napodobit i my. Přesvědčila mne o tom malá zkušenost jedné řeholní sestry, která má jako představená spoustu starostí a práce. Když se na ni hrnou nejrůznější úkoly a cítí omezenost svých sil a možností, tak má ve zvyku obracet se k Pánu slovy: „Pane, co budeme dělat?“ Touto stručnou otázkou je vyjádřeno velmi mnoho: to, že sami věci nezvládneme, že se obracíme s důvěrou k tomu, který je větší a který může a chce do prožívaných situací vstoupit, když ho takto požádáme. Pán Bůh rozumí nejen našim prosbám, ale i povzdechům, ve kterých je obsažena naše důvěra a láska k němu. Tento způsob komunikace není pro nějaké zveřejňování, ale jsou to velmi osobní slova, která v životě zaznívají mezi těmi, kteří už společně mnoho zvládli a vyřešili, jsou si blízcí.

Tak můžeme po vzoru svého Mistra a Pána říkat Bohu i my, když se nás dotkne bolestně slovo našich blízkých, kteří si také neví rady s něčím: *Pane, odpusť jim, je toho na ně moc*. Když nás přepadne pocit osamocení, můžeme povzdechnout: *Má duše po tobě žízní, Pane můj Bože!* Když počítáme prožité roky, nemělo by nám chybět Ježíšovo vědomí: *Dokonáno je!* Pořád se naplňuje čas, přibližuje se cíl...

Drazí nemocní, bratři a sestry, chci se učit spolu s Vámi a uprostřed své práce vytvářet a používat taková slova, takové vzdechy, které tolik vyjadřují a skrze něž do našeho života vstupuje živý Pán a přidává se k naší cestě.

S pozdravem a požehnáním

+ *pomocný biskup Josef Nuzík*

Milí nemocní!

Nedávno jsem v Olomouci procházel podlouбіčkem směrem k teologické fakultě. Na stěnách bývají všelijaké malby a nápisy. Tentokrát mne zaujala tvář muže, pod kterou jsem četl nápis: „Kolik času máš?“ Čas je v dnešní době snad to nejvzácnější, co ve svém životě máme. Často slyšíme: nemám čas, čas jsou peníze, možná si vzpomenete na písničku „Čas je běžec dlouhým krokem, nikdy pokoj nedá si...“. Také lékaři a zdravotní sestry jsou honěni časem nebo spíše nejrůznějšími administrativními úkony, které jim čas zabírají. Věnovat někomu čas k rozhovoru, naslouchání, bytí s ním je velmi důležitý projev přátelství, lidské blízkosti, která dává takto strávenému času tu největší hodnotu.

Sami však víte velmi dobře, že v nemoci se čas často vleče a nejrůznější potíže a bolesti dávají jeho plynutí hořkost. Možná ještě větší hořkost vyplývá z osamělosti. Vzpomínám si na jednu starou paní, která při mé pravidelné návštěvě o 1. pátku v měsíci nařkala a stěžovala si na dceru, jak pro ni má málo času a že je pořád sama. Jednou jsem se u ní s její dcerou setkal. Svěřila se mi, že každý den hned z práce běží nakoupit, co maminka potřebuje, hodinu u ní stráví a udělá, co je potřeba a potom běží domů, kde už ji čekají další povinnosti. Dcera dělá všechno, co může, a mamince je to málo. Rozumíme oběma, vidíte.

Vím o někom, kdo má pro každého z nás osobně čas v každém okamžiku našeho života a to stále, znova a znova. Čteme o tom v poslední knize Bible: „Stojím u dveří a klepu.“ (Zj 3,20) Sv. Matka Tereza o tom ze své osobní zkušenosti s Pánem Ježíšem píše a vkládá mu do úst toto: *Je to pravda. Ve dne v noci stojím přede dveřmi tvého srdce. Jsem tam, dokonce i když neposloucháš, i když pochybuješ o tom, že bych to mohl být já. Čekám na sebemenší odezvu, i na nejnepatrnější náznak pozvání, které by mi umožnilo vstoupit. Chci, abys věděl, že přijdu, kdykoli mě pozveš. Pokaždé, bez výjimky. Přijdu mlčky a neviděn, ale s nekonečnou mocí a láskou, a přinesu mnoho Otcových darů. Přijdu se*

svým milosrdenstvím, se svou touhou odpustit a uzdravit tě i s láskou k tobě, jež přesahuje veškeré chápání. S láskou stejně velkou, jako je láska, kterou jsem dostal od svého Otce. „Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás.“ (Jan 15,9) Přicházím, protože tě toužím utěšit a dát ti sílu, pozvednout tě a ovázat ti rány. Přináším ti své světlo, aby rozehnalo tvoji temnotu a rozptýlilo všechny tvé pochybnosti. Přicházím se svou mocí. Mohu nést tebe i všechna tvá břemena. Mohu se svou milostí dotknout tvého srdce a proměnit tvůj život. A přináším pokoj, abych uklidnil tvoji duši. Otevři mi, pojď ke mně, žijni po mně, dej mi svůj život – a já ti dokážu, jak jsi pro mé srdce důležitý. (Joseph Langford: Skrytý oheň)

Otevřít Pánu Ježíši své srdce znamená svěřit mu, říct mu vlastními slovy všechno, co na srdci máme: vděčnost, radosti i bolesti, to, co jsme nikdy nikomu neřekli a co možná skrýváme i sami před sebou, čemu se vyhýbáme a nechceme na to myslet. Může to udělat opravdu každý, i když někdo pouze uznává, že „nad námi asi něco je“. Ano, je. A je to Někdo. „Vylejte mu upřímně své srdce“ a zakusíte jeho blízkost. Obratě se k Pánu Ježíši. To je vlastní poselství postní doby. On Vám také bude odpouštět a dá Vám sílu, abyste i Vy dokázali odpouštět i měnit a napravovat to, co je ve Vašem životě a vztazích pokřivené. Ujištění a potvrzení, že Vám odpustil, pak dostanete ve svátosti smíření.

Když se pokusíme takto prožít postní dobu, budeme moci hlouběji prožít radostné Velikonoce.

To Vám přeji a vyprošuji

*Mons. Bohumír Vitásek,
biskupský delegát pro pastoraaci nemocných*

